

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. gradna 1901.

Leto II.

Pravljica o snežcu.

Prelep je in čaroben mladi bil dan,
ves z demanti zjutraj obdan in pretkan,
ves s solnčkom pozláčen podnevi,
ves vznurjen vam s ptičjimi spevil

Ko solnce je v mraku za goro zašló,
in prišel večer in objel je zemljó,
vam spanja s seboj je prinesel
in dnevu v oči ga natresel.

In dan se je nagnil in truden zaspal;
a ptičkom je, rožicam zašepetal:
„Otroci, lepó mi zaspíte,
da jutri se zdravi zbudíte!“

In ptičke zapele so: „Lahko noč!“
In rožice dele so: „Lahko noč!“
Poredno so se nasmejale,
pa niso, pa niso pospale.

„Kdo spal bi, ko vendar tako je lepó?
Na zemljico siplje se samo srebro,
in sapice tople pihljajo,
pihljajo, nam spatí ne dajo.“

In ptičke rekó: „Me ne gremo leč!“
In rožice: „Spanje kar nič nam ni všeč!“
A vse: „Zdaj bomo vesele,
bedele, dehtele in pele!“

In ptičke po vejah skakljale so,
glasnó in glasneje žvrgljale so,
in luna na smeh se držala
in jasno na ptičke sijala.

In rože glavice vpogibale so,
kot v plesu lahnó se zibale so,
in luna na smeh se držala
in jasno na rože sijala.

In spevi preglasni glasili so se,
in vonji po zraku topili so se,
da vse po dremotnem je sveti
začelo veselo živeti.

In nočni se mir prebudil je,
oči pomencal in se čudil je,
z rokami je jezno zamahnil,
da veter po zemlji je dahnil.

In luno oči zaščenele so,
počitka si zaželele so,
oblaki pa so priveslali
in posteljo luni postlali.

Ta šum in nemir pa je zbudil dan,
ki bil se prisanjal je v severno stran,
in jeza ga silna obide:
„Le stojte! Pa kazen vam pride!“

Potrka na vrata in reče na glas:
„Hoj, snežec, na zemljico pojdi v vas,
tam krvca je vroča, kipeča,
kipeča, hladila želeča!“

In vrečo je snežec vzel polno s sabó
in sipal ga tjakaj je dol na zemljó,
in ptičice so umolknille,
in rože glavice nagnile.

Igor.

Sosedovi purčki.

Spisal *Juraj Pangrac.*

Hudi ribič je imel pod vasjo hišico, zraven hišice pa vrt. Detelja je rasla po vrtu. To hišico in ta vrt — ej, s krvavimi žulji ju je prislužil! Zato je pa tudi takoj vznorel, ako je kdo le stopil na njegov svet, hoteč se ogniti blatni poti, ki je držala doli iz vasi mimo njegove hišice.

»He — hej, ali ne vidiš pota?« je vpil in odganjal ob taki priliki z vrta ljudi. Pri srcu mu je bilo hudo, da bi mu pomandrani travo tako po nepotrebnem. Seve, ob čem pa naj sicer preživi Rdečko v hlevu? In ko bi Rdečke ne bilo, bi tudi ne bilo mleka, da bi ga srebal zdravi ribičev sinko; bi ne bilo ni novčičev in kronic od prodanega mleka in masla za kruhek in srajčke temu ribičevemu sinku. Zato je vpil ribič: »He — hej, ali ne vidiš pota, da mandraš po detelji?« — In otroci so se bali tega ribiča in so pravili, da je hud...

Na onem kraju vaške poti, malo višje od ribičeve hišice, je stal bogatega soseda dom. Visoke in košate jablane so delale senco pred hišo.

Kresno solnce je pripekalo, da nikoli tako.

Pri bogatem sosedu so bile vežne duri zaklenjene. Vsi, celo siva in sključena babica, so odšli na delo; spravljali so seno, in treba se je bilo podvizati, da so ga spravili še v suhem pod streho; zakaj doli iz žlebine so se vzdigovale meglice in se združevale in kupičile v debele črnikaste megle. In te megle so se vlekle gori ob hribu in silile na nebesni svod, napovedujoč z vso gotovostjo: »Dež bo!«

»Dež bo, hitimo!« je dejal bogati sosed in hitel metati na rogljatih vilah kupe sena na voz onostran vasi. »Dež bo, hitimo, v žlebini je megla! Hitimo!« je priganjal.

»Bo, bo!« mu pritrjujejo drugi. »Žlebina ne laže.«

»Eh, ta nora gora! Če se le prikaže iz žlebine megla, pa da leze gor po gori, aló, pa znori, pa znori ta gora: dež lije, kakor bi ga iz čebrov izpuščal doli z neba, pa bodi nam prav ali ne. Eh, ta nora gora!« modruje hlapec in se jezi, sloneč na vilah in brišoč si potno čelo z rokavom.

»Gora — ni nora, ta je nor — ki gre gor!« se mu posmeje poredno dekla, kažoč pomenljivo z grabljami na meglo, češ, kako si neumen, da dolžiš goro. »Ta je nor, ki gre gor!«

»Dajmo, hitimo!« priganja gospodar. »Mi se moramo ogniti dežju, dež se ne bo ogibal nas.«

In hiteli so, hiteli.

Doma je ležal na pragu Sultan in varoval dom. Pa je bil slab varuh ta sosedov pes. Dremal je, dremal in zaspal. Seveda, vročina je bila huda, hujša kakor Sultanovo premagovanje, večja kakor njegova čuječnost, in — zaspal je. Stari maček, videč svojega najhujšega nasprotnika, spečega na pragu, se gretegne leno, zategnjeno in nalahko zamijavka kakor da bi hotel vprašati: »Ali spiš, ali bediš? Ali bo varno v tvoji bližini ali ne, črni grešnik pasji?« In ko vidi, da mu ne bo delal danes sile pes, se vrže na zemljo, pomoli vse štiri od sebe in tudi sam trdno zaspi. Pa tudi petelin in kokoši so se zabrskale v pesek in dremale. In purčki — tudi te je premagal spanec. Počeniili so pod jablano ob poti in pospali.

Slab varuh je bil torej danes ta sosedov pes: zadremal je bil sam, on, gospodar, in z njim vred je pospalo vse drugo pred hišo.

Toda muhe, te sitnice grde, te niso spale — menda iz same nevoščljivosti; brnele so semintja ter sedale zdaj na psa in mačko, zdaj na perutnino ter jih budile iz sladkega, pravičnega spanja s skelečimi piki. Seveda se je ob taki priliki prebudil zaspanček in hlastno lopnil po nagajivki, in marsikatero je na ta način zmanjkalo, a to ni motilo njenih sovrstnic; nasprotno, še bolj so prihajale drzne ter brenčale in se zaletavale živalim pod gobec in kljun prav hudomušno in nagajivo.

Zlasti je bila ena muha nagajiva.

Ta se je bila napila pasje krvi. Skoro do pijanosti se je bila napila. Zato je postala predrzna.

»Ha, čemu mu je! Prav iz tega se je moram še napiti! Prav iz tega purčkovega čamplja, ki mu visi dolj iznad kljuna!«

Tako si šepeče ta predrzna muha, pogladi z nogami žilni krili, in zzz... pa sede purčku naravnost na čampelj, hoteč se mu zasesati v to mesnato, rdečo reso in izpiti kapljico krvi.

Purčka zaskeli. »Čavs!« cmakne v polspanju z odprtim kljunom, a predrznica mu je že odfrčala naprej. Kakor bi ga bil polil s studeno vodo — zaspanec ga zapusti, kakor bi mu bile padle mreže z oči — izpregleda, se potisne pokonci in jezno spusti na ves dir za muho; skomine so se mu pocedile po tem tolstem ocvirku.

Grda, pasje krvi pijana muha ga je pa zavedla. Zleti namreč preko pota in se poizgubi dolj v hudega ribiča detelji. In purček, ki je drl za njo, je tudi pretekel pot in se spustil dolj na hudega ribiča vrt za muho. Na vrtu, v detelji, pa je bil pozabil na muho, oj, na tisto grdo, zvito muho — in se veselil mladih, sočnatih deteljevih listkov, ki jih je tako pridno kavsajl in zobal, kličoč vmes svoja tovariša na dobro kosilce z dobrohotnimi klici: »Kavder-kavder-kavder! Kavder-kavder-kavder!« In res! Purčka zaslišita vabljeni glas tovarišev, zakavdrata na glas in zdrčita za njim v deteljo, aj, v hudega ribiča deteljo. V detelji so se pa imeli kakor ob praznikih.

Ribič je ravnokar prišel iz botrovega travnika domov. Postavil je grablje v kot in obesil koso na kljuko ob vratih. Potem se je pa obrisal preko čela, popravil klobuk in rekel skoro na glas: »Dež bo!«

»Dež bo!« je dejal še enkrat, ko je motril meglo doli v žlebinu. Srce se mu je razveselilo, in plosknil je z rokama.

»Dež bo!« je zatrdil v tretje in udaril obenem zavestno s peto ob tla, češ, lovili bomo, in v kalnem se kaj nalovil!

Nato pogleda v stran, se popraska za ušesi in pomišlja, bodo li držale še mreže ali ne. Zdajci mu poči glas purčkov na uho sem iz detelje. Purčki so namreč med obiranjem in čavsanjem sočnatih deteljevih listkov in vršičkov dobrovoljno in mirno kavdrali svoj »kavder-kavder-kavder!«

Ribič pogleda zavzet na vrt. Osupne. Pogled mu zastane na purčkih... Ali je res, ali ni res, da jih vidi... vidi te sosedove purčke...

Kri mu zavre. Misлити ni utegnil. Zagrabi poleno. Jezno ga zavihti s krepko, težko roko. Zacvilil je vznemirjeni zrak, in padlo je poleno, a padel je tudi purček, prestrašeno kavdrajoč, na zemljo. Začrnela, vroča kri se je polila po detelji. Zaprl je purček oči in kakor mrtev je tiščal z napol razprostrto perutjo k zemlji...

»Kavder-kavder-kavder!« sta zajavkala žalostno tovariša. »Kavder-kavder-kavder!« sta klicala na pomoč.

In prebudil se je Sultan doma in zalajal trikrat počasi, vprašujoče: »Hav-hav-hav!« — »Hav-hav-hav!« je zalajal še enkrat enakomerno in majal z repom in pogledal okrog sebe resno, češ: »Postojte, povejte, kaj se je dogodilo v mojem kraljevstvu?« In spogledale so se prestrašene kokoši in povpraševale s svojim zategnjenim »kaaaj?« — »Kâj!« so se čudile, popustile posteljce v pesku in prahu ter prikorakale bliže. »Mijav!« je zatulil celo stari maček, pretegnil leno svoje ude, se obdrgnil ob pragu in bil v dveh skokih na ograji. »Mijav!« je zamijavkal bolešno, zazrši tožni prizor na hudega ribiča vrtu, potegnil s sprednjo taco preko čela in oči kakor da bi si brisal solze, potočene za purčkom, ki je umiral v travi s strto perutjo...

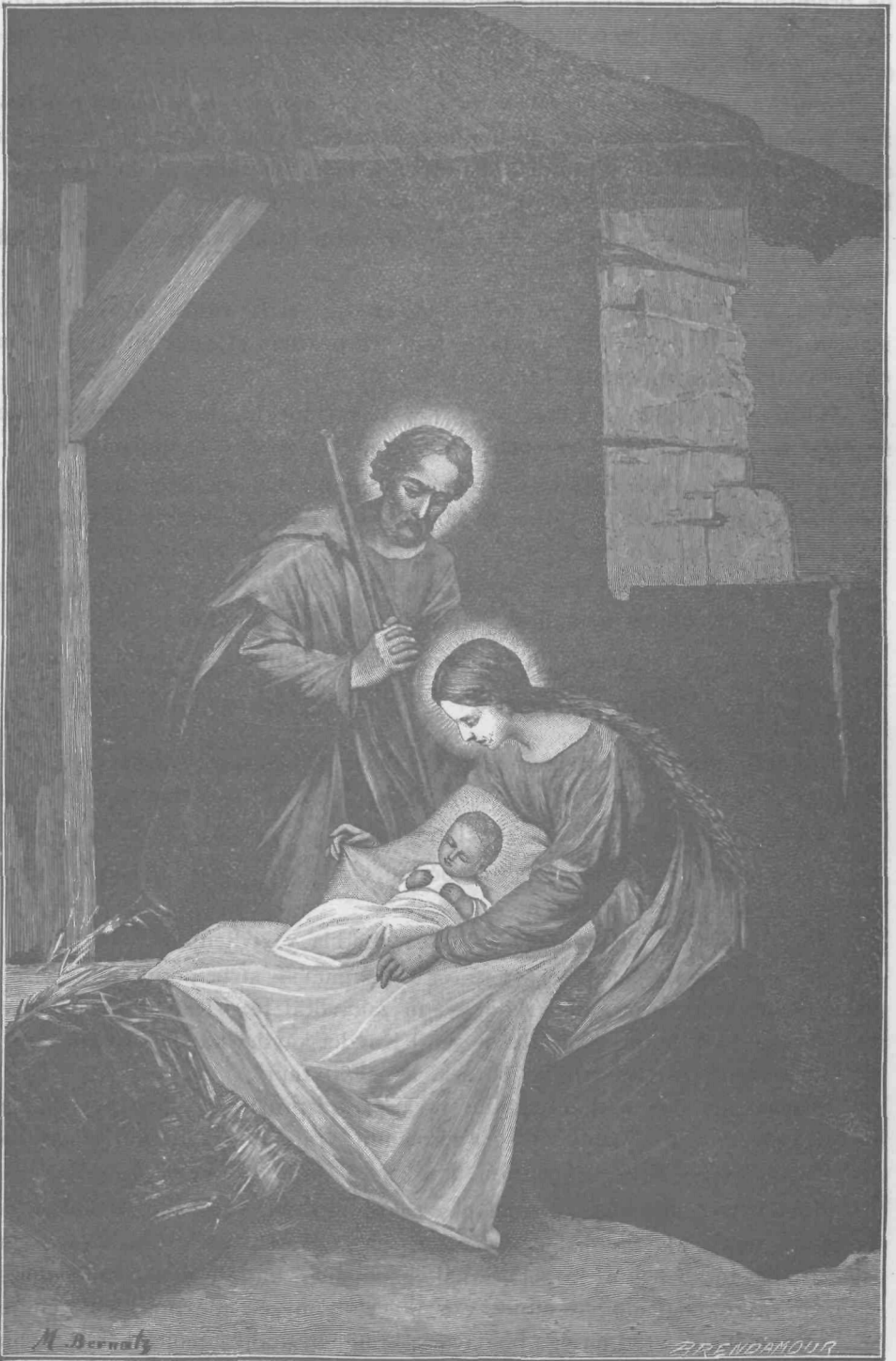
»Kavder-kavder-kavder!« Tako sta klicala še vedno purčka na pomoč, vznemirjeno, prestrašeno, žalostno ter tekala okrog umirajočega tovarša. A pomoči ni bilo...

Glej, glej, je li mogoče? Da, v resnici! Purčka sta, v kljunčkih ga držita in hitita preko pota domov, domov z njim, ki je krvavel, umiral zaradi vroče krvi, zaradi težke roke hudega ribiča...

In doma! Aj, aj!

Purčka venomer stopicata vznemirjena okolo ranjenca, otožno kavdrajoč, kakor da bi mu klicala: »Vstani, vstani, bratec naš!« Kakor da bi mu zatrjevala: »Ljubiva te, umreti je nama, da ti umreš!« In klicala sta ga zopet: »Vstani, vstani, bratec naš!« In otožni, nemirni »kavder-kavder-kavder« je klical vnovič pomoči, pomoči...

In kokoši so prikorakale na mesto žalosti in zajaskale: »Kâj?« V tem »kâj« je bila izražena vsa ogorčenost, ki so jo čutile napram človeku, ki se je drznil za pest trave pobiti enega izmed njih tovarišije. »Kâj!« so zajaskale in pomenljivo pogledale petelina, češ, kaj pa ti, ali boš gledal ti, ki si naš poglavar, mirno, ko se gode take stvari? Petelin pa je molčal. Mirno je skrčil eno nogo in jo skrtil v perje ter zrl venomer predse in v bolnika kakor

❖ Rojstvo Gospodovo ❖

da premišlja važne sklepe. In udaril je z nogo ob tla in zakikirikal kakor da je osnoval premišljene a drzne in silovite načrte, po katerih pridejo njegovi podložniki do pravice.

Purčka pa venomer kavdrata in kličeta po pomoči. In s kljunčkom božata tovariša na tleh kakor da mu hočeta izreči svoje sožalje ... in peruti razprostrirata napol in jih zopet zastirata, hladeč mu rano ... in kavdrata, kavdrata, da bi ga oživila, a vse zaman, purček se ne gane ...

Hudi ribič pa je nepremično stal na onem mestu pred hišo in gledal vse to ...

Da bi se iztegnila zadeta živalca na mestu, bi se ribiču ne storilo nič iz tega, prav nič; le jezil bi se dalje, jezil po pravici: »Doma jih naj ima in redi, ta lakomnež snedeni!« Tako pa!

»Eh!« je vzkliknil, kakor da bi ga nekaj speklo, ko so zrle njegove strmeče oči, da sta nesla ranjenca domov purčka, živalci, usmiljena brata ...

»Eh!« je vzkliknil ribič v drugič, se popraskal za ušesi in nekaj zamomljal predse. Poteze na zdravem obrazu so kazale, da mu je duša pobita, žalostna, da je on grd, silno grd ... »Ubijalec!« mu je očitala vest.

»Eh!« je vzkliknil ribič v tretjič in se stresnil. Nato pa je izginil za voglom. Z delom si je hotel pregnati sitne, nadležne, skeleče misli.

In razgrinjal je mreže, jih vpletaval, prevezal nitke, a pozabiti ni mogel, kar je bilo. »Ubijalec!« mu je venomer očitala vest. In njegova duša je bila nemirna, žalostna ...

Hipoma zastanejo ribičeve roke pri delu. Od sosedove hiše doli se je razlegal glasen, vesel vrišč.

Ribič vrže delo iz rok in skoči pogledat.

In ribič gleda, gleda. Njegove oči se vidijo čim dalje veselejše, obraz se mu jasni, duša se vzradošča ...

Purčka sta namreč ranjenega bratca zbudila v življenje ...

In odprl je ranjenec oči, se zravnal pokonci — strta perut mu je visela napol razprostrta ob strani navzdol — in zakavdral je: »Kavder-kavder-kavder!« kakor da bi hotel reči: »Rešen sem! Kavder-kavder-kavder! Rešen sem!«

In počenil je spet ranjeni purček, a oči ni zaprl.

»Rešen je!« zakavdrata glasno tovariša, razprostrta repna peresa, z brusita perutnice po prahu ter se s skrčenim vratom in zardelim licem vozita zmaganosno, da je oživel njiju bratec.

»Hav, hav, hav!« je zalajal pes trikrat počasi, enakomerno kakor da slovesno prisega, da bo skrbel za svoje, jih varoval, varoval zlasti pred hudega ribiča težko roko. In zakikirikal je petelin, budeč se iz svojih težkih misli, in zakokodajcale so čibke vse po vrsti in začrtale praske v zemljo, češ: »Me in znami vred našega poglavarja krempelj podpisujemo, kar si ravnokar slovesno prisegal, ti ostri zob našega Sultana.« Tudi maček je privil rep kvišku in zamijavkal kakor da zatrjuje, da se tudi njegova dlaka strinja s prisego Sultanovo.

»Hav, hav, hav!« je zopet zalajal sosedov pes kakor da hoče zaklicati daleč na okrog: »Rešen je! Rešen je! Rešen je!«

»Da, rešen je smrti — ta sosedov purček!« Tako vpije vse vprek po sosedovem dvoru.

* * *

»Krhajs!« je podil od tega časa ribič perutnino iz detelje. »Krrr-hajs!« je vpil in ploskal z rokami, za poleno pa ni več prijemal.

Naročilo.

*Spat je šla luna za goró,
nagnila trudno glavó.*

*Ali trpinu naj nocoj
vlijemo v srce sveti pokoj?»*

*Zvezdice so jo vprašale,
kje bi nocoj se oglašale:*

*Luna povzdigne zdaj obraz:
»Čujte, sestrice, moj ukaz!*

*»Ali pri svatih sredi vasi,
kjer se vesela pesem glasi?»*

*Le na nebu tu sevajte,
božjo ljubav razodevajte!*

*Ali pri odru kraj belih sveč,
kjer je mrlič, nevzdravno speč?»*

*Kamor ta sije, tamkaj je dan,
naj je že noč, ali mrak teman.*

*Kdor bo vas gledal, bo vam verjel,
sladek pokoj bo v srcu imel!«*

Bogomila.

U prvih hlačah.

*Prve hlače danes imam,
pa nikogar ni me strah,
še pred Turkom, če bi prišel,
ne bi bežal plah!*

*Dedek so mi večkrat rekli,
da je Turek mož strašan.
Le naj pride — u prvih hlačah
tudi sem močan!*

Simon Palček.

Dobro jutro!

Mati:

Dobro jutro, ljubček!
Kaj si še zaspan?
Slej, na zemljo sije
lep in velik dan!

Dete:

„Ah, tako sem sladko
sanjal jaz nocej!
Angelci so prišli,
vzeli me s seboj.

Naj se še med njimi
malo pomudim,
dovolite, mamka,
saj takoj zaspim!“

Igor.

Starec.

Kako to otožno zre danes
na zemljo nam zimsko nebo,
saj hčerko je v rakev dejalo,
ej, hčerko — cvetočo zemljó . . .

Kako ji zbledelo je lice,
kako se oči ji solzé!
Ah, burja in sneg in mrakovi
nad rakvijo belo visé!

In gledam v to burjo in mrake,
pa v srcu je meni lahko,
saj kmalu, saj kmalu mi srce
kot zemlja počivalo bo . . .

Andrej Rapè.

Zvečer.

Iz dalje, iz dalje neskončne
prijeten večrič pihlja,
na nebu ko lučce drhteče
stotisoč zvezdic miglja.

Nedolžno me ona povpraša
in v me upre temno oko.
„Oj, vse te zvezdice svetle
nebeška okenca so!“

Na oknu sloniva s sestrico,
in ona zre v zvezde svetlé.
„Povej, oj, povej mi, moj Ivan,
kaj vendar so zvezdice te?“

In tja nebeški krilataci
glavice nastavljajo
in tebe iz sinje daljave
prijazno pozdravljajo!“

Ivan Zorič.

PRILOGA „ZVONČKU“

Cvetoča ameriška agava na ižanskem gradu.

Popisal in ilustroval *Fr. Rojec*.

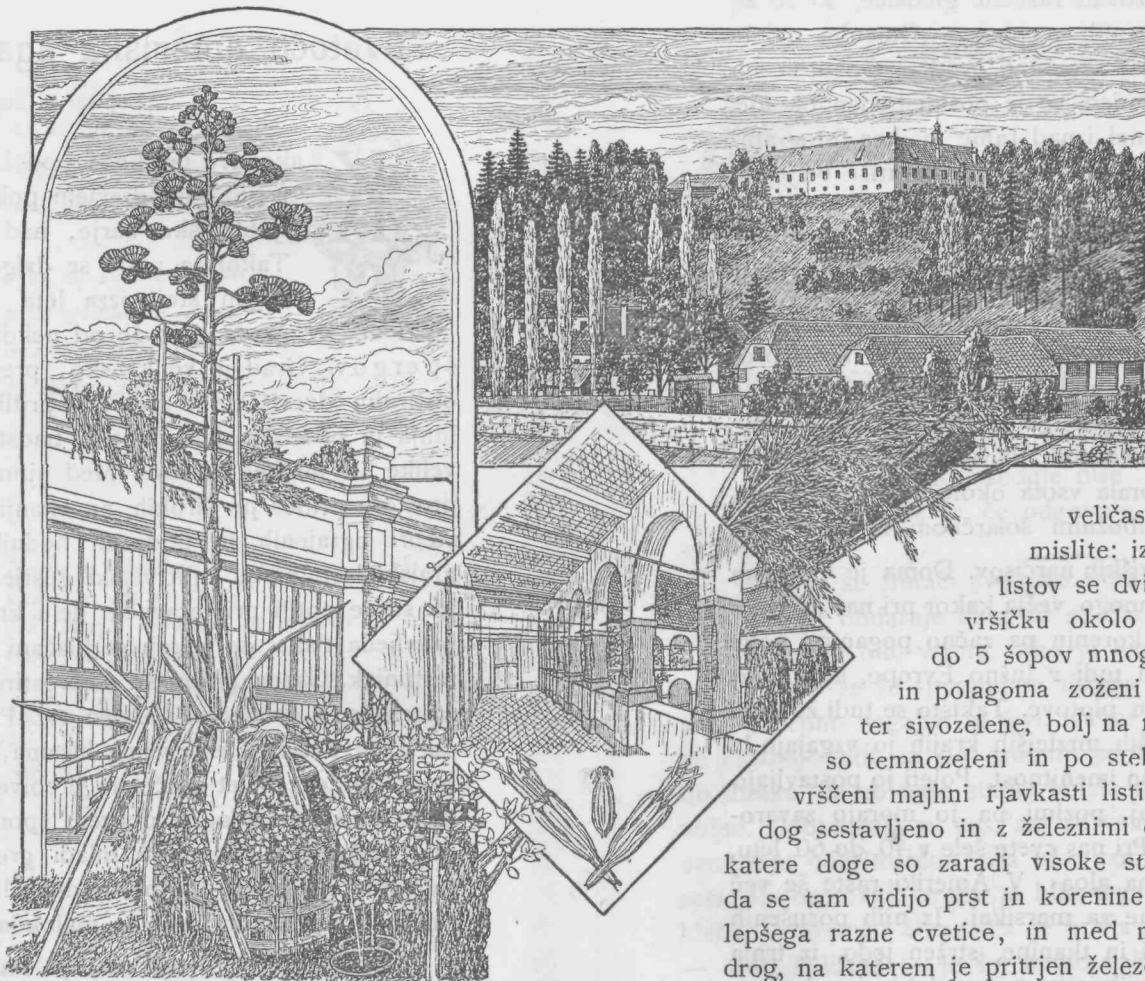
Kake dve uri hodá pod Ljubljano proti jugovzhodu stoji v znožju z gozdnim drevjem pokritega pogorja, ki obkroža na tej strani ljubljansko barje, nad sto hiš broječa vas Studenec ali Ig. Takoj za vasjo se dviga podolgovat srednje visok holm, na katerem stoji izza leta 1848. zgodovinsko dobro znani ižanski grad, ki je že od nekdanj last grofov Turjačanov ali Auerpergov. Grad je velikansko, preprosto zidano enonadstropno poslopje z obširnimi dvoriščem v sredi; v pritličju so hlevi, gospodarske shrambe, kuhinja in poselska stanovanja, v nadstropju pa se vrsté druga za drugo krasne, velike in majhne sobane. Med njimi je tudi domača kapela. V te notranje prostore prideš po širokih, na vnanji strani z močnimi zidovi in s kamenitimi stebri ograjenih in podprtih hodnikih. Tu so nekdanj bivali plemenitaški grajski lastniki ter njih visoki gostje; spodaj na dvorišču in okolo na polju pa so se potili pri težavnem delu kmetiški tlačani in pozneje, ko je bila odpravljena tlaka, še nekaj let plačani posli in najemniki. Za gradom je velik rastlinjak. Okrog gradú se razprostira s cipresami in z gozdnim drevjem porasten ter s cveticami nasajen vrt. Pod gradom ob cesti je pristava z gospodarskimi poslopji ter dvema hišama, kjer je sedaj nastanjena ižanska pošta. V gradu že več let nihče ne prebiva. Odkar je umrla stara grofica, ki živi med Ižanci še zdaj v dobrem spominu zaradi dobrotljivosti in pobožnosti, od tistega časa stanujejo mladi grofje v drugih svojih graščinah in le po redkokrat prihajajo za nekaj dni ali tednov na ižanski grad. Tudi zvedavi tujec se v sedanjih časih le malokdaj približa temu gradu.

Spomladi in poleti pridejo časih ob lepem vremenu v nedeljo popoldne ižanska dekleta z belimi predpasniki tako »malo na izprehod« gori h gradu, ogledujejo po vrtu razne cvetice in pisano grmovje, gledajo doli po svetu izpred glavnih grajskih vrat, od koder se odpira očem lep razgled na ravno polje proti Krimu in Ljubljani, na belo ljubljansko mesto in tjakaj na sinje gorenjske snežnike, potem pa sedejo na pripravno klopico pod senčnatim drevjem tik bele vrtne stezice ter zapoje kako domačo popevko, n. pr.: »Ptice po zraku, zraku letajo« i. t. d. A ob delavnikih je navadno okrog gradu vse tiho in mirno, ako ne oživljajo vrta vrtnarjeva Štefanka in Davorinček ter

nadučiteljeva Mici in Francek z glasnim govorjenjem, klicanjem in popevanjem šolskih pesemc.

Letos meseca vel. srpana in kimavca pa je imel izanski grad silno veliko obiskovalcev. Kadarkoli se je ob delavnikih čez dan odpravil domačin proti gradu, je srečal na poti ali našel ob gradu več tujcev; a ob nedeljah je drdrala po cesti od Ljubljane in Škofljice proti gradu in nazaj premnoga gosposka kočija in premnog preprost kmetiški koleselj z radovednimi gledalci. In kaj so vsi ti tujci hodili gledat k izanskemu gradu? Časopisi so bili raznesli zanimivo novico, da cvete na vrtu izanskega gradu »stoletna aloa«, ki pa se imenuje s pravim imenom »ameriška agava.« Ker je ta cvetica prinešena v naše kraje iz daljne tuje dežele in pri nas jako poredkoma cvete, si jo je vsak želel videti ter se je v ta namen napotil o prvi priložnosti na izanski grad.

Lahko si mislite, mladi »Zvončkovi« bralci, da je tudi mene jako mikalo, ogledati si to imenitno ameriško agavo. Ker so ravno takrat bivali s svojo mamico moj triletni Vladko in njegovi mlajši sestrici Milena in Emica na Igu, sem si želel toliko bolj kakor hitro mogoče obiskati ta kraj, da bi tam razen omenjene cvetice tudi svojo ljubljeno družinico zopet videl. Ta želja se mi je kmalu izpolnila. V drugi polovici meseca vel. srpana sem pohitel nekega popoldneva čez »Dolenjski most« in po ravni izanski cesti proti Igu. Ko sem se približal vasi, sem zagledal pred vasjo zunaj ob cesti z enim konjem vprežen voz in okrog njega moje drage, ki so vsak po svoje pomagali staremu možu, maminemu očetu, nakladati buče in zelenjavo iz zelnika na voz. Vladko me je že iz dalje izpoznal ter zaklical mamici: »Mama, lej, ata gé!« Potem pa mi je pritekel naproti in poizkušal s svojim okornim jezičkom dopovedati mi, kaj dela pri starem ati, pri stari mami, pri teti Ani i. t. d. ter me povpraševal, kje sem bil tako dolgo in kaj sem delal. Med tem je bil voz naložen. Vsi sedemo nanj, stari oče spredaj, mi drugi pa zadaj. Voznik požene, in voz se začne pomikati proti domu. A Vladko ni hotel dolgo ostati med nami. Presedel se je naprej k staremu očetu in potem venomer vpil na konja, rekoč:

»I, kon!« Tako smo se pripeljali domov, ko se je že mračilo. — Naslednjega dne smo se vsi napotili h gradu. Spotoma sem se jako veselil, da bom že skoraj videl tako slovečo cvetico, o kateri toliko pišejo po časopisih in ki jo hodijo gledat imenitni in preprosti ljudje iz bližnjih in daljnih krajev. Pri tem pa nisem pozabil na vas, dragi slovenski dečki in deklice, ki tako radi berete naš ljubi »Zvonček«, a bivate razkropljeni daleč okrog po lepi slovenski domovini, tako da vam ni mogoče priti pogledat cvetoče ameriške agave na izanskem gradu. Zato sem vzel s seboj svinčnik in list papirja s trdnim sklepom, da jo narišem in potem priobčim njeno natančno podobo v »Zvončku«.

Ko pridemo h gradu, so bili tam že spredaj imenovani vrtnarjevi in nadučiteljevi otroci. Jaz si z velikim zanimanjem ogledam čudovito vrtno znamenitost od vseh strani, nato pa sedem pod njo na klopico ter jo začnem risati; a otroci se podadó z mamico okrog gradu, gledat še drugih reči, da me niso motili pri delu. Narisal sem jo natančno tako, kakršna je v prirodi, in prav tako vidite zdaj tudi tu v »Zvončku«. Pa je tudi res krasna in

veličastna ter občudovanja vredna cvetica. Le pomislite: iznad debelih sabljastih in čez meter dolgih listov se dviga 6 m in 30 cm visoka betva, ki ima v vršičku okolo 30 cvetnih vejic in na vsaki vejici od 3 do 5 šopov mnogoštevilnih cvetov in popkov. Debeli mesnati in polagoma zoženi listi so po robih nazobčani in bodičasti ter sivozelene, bolj na modro cikaste barve. Cvetno steblo in popki so temnozeleni in po stebelu so, kakor vidite tu na sliki, lepo razvrščeni majhni rjavkasti listi. Cvetica je vsajena v veliko, iz hrastovih dog sestavljeno in z železnimi obroči nabito, škafo podobno posodo; nekatere doge so zaradi visoke starosti že skoro popolnoma segnite, tako da se tam vidijo prst in korenine v posodi. Okrog posode so nasajene zaradi lepšega razne cvetice, in med njimi je spredaj v zemljo zabiti nizek lesen drog, na katerem je pritrjen železen nabiralnik za denar in nad njim deščica s slovenskim in nemškim napisom: »Prostovoljni darovi za ubožno šolsko mladino«.

Ko sem dne 21. vel. srpana prvič videl in narisal to cvetico, ni imela še nobenega dodobra razvitega cveta, temveč same popke, ki se delé v dva dela, in sicer v spodnji drobnejši del, ki tvori pestič ali plodnico, in v zgornji debelejši del, ki tvori cvetni obod. V nedeljo 13. vinotoka pa sem jo zopet obiskal, in takrat je že odcvetevala. Bilo je videti samo še nekaj cvetov prav v vršičku, cveti na spodnjih in srednjih vejicah pa so bili že odpadli. Popol-

noma razcveten cvet se za mnogo ne izpremeni od popka. Ta se ob času cvetenja na vrhu le nekoliko porumeni, odpre ter razdeli v šest ozkih lističev. Iz odprtine požene šest dolgih prašnikov s povešenimi prašnicami in nekoliko krajša pestičeva nitka, ki ima glavico na koncu. Bledorumeni cveti so s prašniki vred 12 do 13 *cm* dolgi. Po nekolikodnevnem cvetenju se njih zgornji deli posuše in skrčijo, pestiči pa izdatno odebele ter dobe trookroglobato obliko. V spodnjem kotu štirioglate sličice vidite narisane tak razvit plod in poleg njega dva cveta.

Med risanjem sem imel priliko, opazovati različne gledalce, ki so se vrstili okrog ameriške agave, ter poslušati njih pogovore. Omenim naj le dva mlada častnika, ki sta prišla tačas gledat zanimivo cvetico. Govorila sta nam bratski češki jezik. Ko sta ogledala cvetico, se je postavil eden tik nje, drugi pa se je oddaljil za nekaj korakov, snel iznad rame majhen fotografijski aparat ter fotografoval cvetico in zraven nje stoječega tovariša od dveh strani. Nato sta spustila vsak nekaj drobiža v železen nabiralnik. Pri tem je eden rekel: »Za Slovince!«

O tisti priliki sem tudi slišal pripovedovati, da je pred nekaj dnevi prišel v ižanski grad neki gospod iz Ljubljane ter ponujal za cvetočo ameriško agavo njenemu lastniku 1000 kron. Ali grajski lastnik je ni hotel prodati, ampak je dopustil, da je cvetela zunaj pod milim nebom, kjer jo je lahko vsak videl zastoj. Gospodu nadučitelju z Iga je pa dovolil, da sme od nje nabirati v nabiralnik prostovoljnih denarnih darov za ubožno šolsko mladino. Na teh darovih se je končno nabrala vsota okolo 140 kron, s katerimi se bo že dalo nekaj storiti v prid ubožnim šolarčkom in šolaricam.

Ameriško agavo štejemo v vrsto ameriških narcisov. Doma je v vročih krajih južne Amerike. V domovini zraste mnogo večja kakor pri nas in cvete v 6. do 8. letu. Ko odcvete, se posuši, iz korenin pa začno poganjati nove kali. Iz Amerike so jo zanesli v 15. stoletju tudi v južno Evropo, kjer sedaj raste kot divja; z njo zasajajo žive ograje in plotove. Takisto se tudi že dobi zdvijana po bregovih severne Afrike. V naših mrzlejših krajih jo vzgajajo le v večjih vrtih kot posebno vrtno olepšavo in imenitnost. Poleti jo postavljajo v leseni posodi na vrtu na suh solnčen kraj, pozimi pa jo morajo zavaroovati proti mrazu v zakurjenem rastlinjaku. Pri nas cvete šele v 40. do 60. letu, in ji pravijo zaradi tega navadno le »stoletna aloa«. V Ameriki raste še več vrst agav. Vse so prav koristne in porabne za marsikaj. Iz njih posušenih listov napravljajo vlakno in predivo za vrvi in tkanine, stržen jedo, iz trnja delajo klince in igle, in od tako zvane meksikanske agave dobivajo ob času cvetenja sok, iz katerega napravljajo znamenito zdravilno pijačo. Korenino neke druge agave rabijo tudi za zdravilo proti neki nalezljivi bolezni.

Koliko je stara ameriška agava, ki se je letos razcvetela na ižanskem gradu — o tem se ne more zvedeti nič natančnega in zanesljivega, ker so jo dobili v grad že pred mnogimi leti. Nekateri trdijo, da je stara 108 let, ali to število je nemara previsoko. Vendar pa pravijo oni, ki so že videli njene cvetoče vrstnice drugje v naših krajih ali pa v Dalmaciji in Italiji, da

je ta nenavadno krasna in velika, in nikomur ni žal, da jo je prišel gledat. Izmed vseh njenih gledalcev pa smem gotovo biti najbolj zadovoljen jaz, ker morem zdaj njeno natančno podobo s popisom vred in poleg te tudi podobo gradu, pri katerem je cvetela in v katerem je sedaj posušena shranjena, poznim potomcem v spomin razposlati v »Zvončku« po vsi mili slovenski domovini pridni šolski mladini v pouk in kratek čas!

Svetnik z dobrim srcem.

Spisal *Peter Petrovič*.

aj veste, koga mislim.

No, uganili ste — svetega Miklavža!

Ta mesec potuje križem sveta, bogato obložen z najrazličnejšimi darovi, da jih razdeli med dobre in pridne otroke.

Ponoči pride in potrka na okno ter vpraša: »Mamica, kakšni so pri vas otroci?«

In mamica odgovore: »Hvala Bogu, dobri so in pridni!«

In dobri svetnik jim ponuja svoje darove ter pravi: »To je za tega, to za onega; to je za to, to za ono!«

Potem odide do sosednje hiše . . .

A vse drugače je, če odgovore mamica: »Jož, otroci so pri nas hudobni in leni!«

Takrat se zmrači svetniku obraz, zaloputne okno in naglo odide k sosedovim, da obdaruje tiste, ki so darov vredni.

Tako je bilo vedno, tako je danes in tako ostane v bodoče!

Dobro se še spominjam tistega leta, ko smo bili otroci v naši sosesčini prav posebno nagajivi in živi. Kakor ververice smo bili, ki vam ves ljubi dan ne ostanejo niti za pol minute pri miru. To je bila krika in vika od zore do mraka, da so naše starše bolela ušesa in da so bili z nami prav nezadovoljni. Opominjali so nas, naj se vendar vedemo dostojno in lepo — ali povem vam odkritosrčno, da niso sami opomini kar nič izdali! Treba je bilo seči po brezovki; treba je bilo tega in onega celo postaviti v kot, kjer je klečal in kremžil obraz. Pa je prišla še hujša kazen! Svetnik z dobrim srcem — sveti Miklavž — je šel mimo naših hiš in ni pustil niti trohice na krožnikih, ki smo mu jih bili nastavili.

E, ali smo se držali kislo drugega dne!

Pa smo tudi precej tisti dan sklenili, da bomo živeli odslej tako, da ne bomo žalili niti staršev niti svetega Miklavža. Saj bi se nam lahko pripetila prihodnje leto še večja nezgoda nego se nam je letos. S svetim Miklavžem hodi parkelj — hud in grd mož, z globokim košem in s šibo-pletenko in z velikimi, ostrimi zobmi. Potlačil bi nas v koš in nas pohrustal s kostmi in kožo!

In v resnici smo živeli potem tako, da so nas bili veseli vsi, ki so nas poznali!

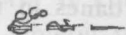
In ko je prišel zopet god svetega Miklavža — to bi nas morali videti, kako so nam žarela drugega dne lica od samega veselja!

Pa nas poglejte na podobil! Boben, sablja, čaka, punčke, možici — in tako naprej . . . Pa bi ne bil vesel mlad človek, ki je kar ustvarjeu zato,

da se raduje?! Obložili in oborožili smo se z Miklavževimi darovi ter smo se izprehajali po hiši semintja, češ: »Le glejte nas, ki smo si zaslužili vse to bogastvo!«

Najbolj se je pa vendar radovala naša Anuška, ki je dobila v dar dve ropotulji. Prva je stopicala v vrsti ter s slovesnim ropotanjem naznanjala, da se izprehaja po prijazni domači hiši vrsta — veselih in zadovoljnih mladih ljudi!

Ivanko in čarovnica.

Ruska narodna. Priobčil *Brinjos*.

Živela sta mož in žena; imela sta edinega sinčka, ki mu je bilo ime Ivanko. Roditelja sta ga silno, silno ljubila: bil jima je največja sreča, največje veselje.

Nekega dne poprosi Ivanko očeta in mamico: »Lepo prosim, pustite me, da grem loviti rib!«

»Beži, beži! — Premajhen si še za tako delo . . . utonil bi nama, in kaj potem?«

»Ne bom utonil ne! Lovil vam bom ribic . . . oh, dovolite mi!«

Mati ga je oblekla v belo srajčico in ga prepasala s širokim rdečim pasom. Ivanko je sedel v čoln, odrinil od brega in si zapel veselo pesemco:

»Čolnič, čolnič — bistra vodica!

Čolnič, čolnič, plavaj ko ptica!«

Čoln je plaval dalje in dalje, a Ivanko je jel loviti ribe. Minilo je že dokaj časa. Tedaj pa prihiti mati in zakliče:

»Ivanko, Ivanko, sin moj srebrni!
Brž mi čolnič k bregu obrni!
Evo ti jesti in piti!«

A Ivanko pravi:

»Čolnič, čolnič, plavaj do brega,
plavaj, da me mati ne krega!«

Čoln je priplaval k bregu. Žena je pobrala nalovljene ribe, je dala sinčku jesti in piti, mu preoblekla srajčico, ga opasala z rdečim pasom ter ga pustila zopet na lov. Ivanko pa je sedel v čoln in si zapel veselo:

»Čolnič, čolnič -- bistra vodica!
Čolnič, čolnič, plavaj ko ptica!«

Čoln je plaval dalje in dalje. Minilo je že dokaj časa. Tedaj pa prihiti oče in zakliče:

»Ivanko, Ivanko, sin moj srebrni!
Brž mi čolnič k bregu obrni!
Evo ti jesti in piti!«

A Ivanko:

»Čolnič, čolnič, plavaj do brega,
plavaj, da me oče ne krega!«

Čoln je priplaval k bregu. Mož je pobral nalovljene ribe, je dal sinčku jesti in piti, mu preoblekel srajčico, ga opasal z rdečim pasom ter ga pustil zopet na lov.

Materino in očetovo klicanje pa je slišala čarovnica. In čarovnica je hotela dobiti Ivanka v svojo oblast. Prikradla se je na breg in zaklicala hripavo:

»Ivanko, Ivanko, sin moj srebrni!
Brž mi čolnič k bregu obrni!
Evo ti jesti in piti!«

Ivanko pa je izpoznal, da ni to glas materin, ampak čarovničin. Zapel je torej:

»Čolnič, čolnič — bistra vodica!
Čolnič, čolnič, plavaj ko ptica!
To ni mamica, to je čarovnica!«

Čarovnica je videla, da je treba zvati Ivanka z materinim glasom. Šla je torej h kovaču in mu dejala: »Kovaček, kovaček, skuj mi glas, tenak kakor Ivankove matere — če ne, pojem te s kostmi in kožo!«

In kovač ji je skoval glas, prav takšen glas kakor Ivankove matere. Ko se je stemnilo, se splazi čarovnica na breg in sladko zakliče:

»Ivanko, Ivanko, sin moj srebrni!
Brž mi čolnič k bregu obrni!
Evo ti jesti in piti!«

Ivanko se je dal preslepiti in je krenil s čolnom k bregu. Čarovnica je pobrala ribe, a zgrabila tudi Ivanka in ga odnesla s seboj.

Ko pride čarovnica domov, veli svoji hčerki Alenki: »Razbeli mi peč in opraiži mi prav dobro Ivanka; a jaz grem vabit v goste svoje prijateljice!«

In Alenka razbeli peč na vse kriplje ter pravi Ivanku: »Hajdi, stopi na lopar!«

»Majhen sem še in neroden,« ji odgovori Ivanko, »pokaži mi prej, kako naj sedem na lopar!«

»No, dobro,« meni Alenka, »naučiš se prav hitro!« — Brž, ko sede Alenka na lopar, jo sune Ivanko v peč ter zapre vratca. Ivanko pa jo naglo pobriše iz čarovničine hiše in smukne na bližnji hrast, kjer se skrije v rogovile na vršičku.

Čarovnica se vrne s povabljenimi prijateljicami in potrka na vrata — toda nihče ji ne odpre.

»Oj, ti preklicana Alenka! Najbrž je pa že zopet šla se kjekam igrat!« Nato je zlezla čarovnica skozi okno, odprla vrata in spustila prijateljice v kočo. Sedle so k mizi; čarovnica je odprla peč in postavila prednje praženo Alenko. Jedle so in jedle, pile in pile, a ko so se nasitile, so šle na trato pred hišo rajat in plesat.

»Poskakujmo le,
radujmo se!
Vrlo dobro je
Ivankovo mescè!«

A Ivanko odgovarja s hrastovega vršička:

»Le poskakujte,
le se radujte!
Vrlo dobro je
Alenčino mescè!«

»Nekaj slišim govoriti,« pravi čarodejka.

»Kaj še, le listje vrši v vejah!«

In zopet zakroži čarovnica:

»Poskakujmo le,
radujmo se!
Vrlo dobro je
Ivankovo mescè!«

A Ivanko po svoje:

»Le poskakujte,
le se radujte!
Vrlo dobro je
Alenčino mescè!«

Čarovnica je pogledala kvišku in je zagledala Ivanka. Jela je gristi hrast, na katerem je sedel Ivanko. Grizla je in grizla — a zlomila si je dva prednja zoba. Pa brž hiti v kovačnico in zakriči: »Kovaček, kovaček! Skuj mi dva železna zoba, če ne, te pojem s kožo in kostmi!« In kovač ji je skoval dva železna zoba.

Vrnila se je čarovnica in je jela zopet gristi hrast. Grizla je in grizla — Ivanko pa je preskočil na sosednji hrast. Bil je pa tudi že skrajni čas: izpodgrizeno drevo je baš telebnilo s silnim truščem na tla. Ko je čarodejka

videla, da je Ivanko že na drugem hrastu, je zaškrtala same jeze s silnimi zobmi in je jela vnovič gristi drevo. Pa je grizla . . . grizla . . . grizla — in zlomila si je dva stranska zoba. Nato dirja brž zopet v kovačnico in dé: »Kovaček, kovaček! Skuj mi še dva železna zoba, če ne, te pojem s kožo in kostmi!« In kovač ji je vstavil zopet dva železna zoba.

Čarovnica se je vrnila in je jela zopet na vse pretege gristi hrast, na katerem je čepel Ivanko. Siromak ni vedel, kam bi se del groze in strahu. Gleda in gleda: nad njim letijo žrjavi, in on jih prosi:

»Oj, žrjavi, ljube ptice,
oj, vzemite me na perutnice,
ponesite k atu, k mami, ktera da mi
čiste vodice, bele potice!«

»Čakaj, srednja jata te vzame s sabo«, mu odgovore ptice. Ivanko čaka in čaka; ko prileti druga jata, zopet prosi:

»Oj, žrjavi, ljube ptice,
oj, vzemite me na perutnice,
ponesite k atu, k mami, ktera da mi
čiste vodice, bele potice!«

»Čakaj, zadnja jata te vzame s sabo!« Ivanko čaka in čaka: prileti tretja jata, in on prosi:

»Oj, žrjavi, ljube ptice,
oj, vzemite me na perutnice,
ponesite k atu, k mami, ktera da mi
čiste vodice, bele potice!«

Žrjavi se ga usmilijo, ga vzemó s seboj in ga nesó k njegovi domači hiši, kjer ga polože na podstrešje.

Baš je vsajala Ivankova mati gibanice, sladke potice, v peč ter govorila sama pri sebi: »Bogsigave, kje je sedaj-le naš Ivanko! Da bi ga vsaj še enkrat v sanjah videla!«

A mož je besedoval: »Meni se je pa sanjalo, da so žrjavi prinesli na svojih perutnicah najinega Ivanka.«

Ko je napekla žena gibanic, veli: »No, dragi mož, razdeliva si gibanice: to je — tvoje, to je — moj! To je — tvoje, to je — moje . . .« — »A meni nič?« se oglasi Ivanko. »To je — tvoj! To je — moje . . .«

»A meni nič?«

»Ej, dragi mož, poglej, ali nekje skovir ne skovika?«

Oče je šel na podstrešje in je našel na njem Ivanka. Roditelja sta se neizrečeno razveselila svojega sinčka. Ivanko jima je moral vse, vse pripovedovati, kar je doživel, in vsi trije so odsihdob živeli srečno in veselo.

POUR IN ZABAVA

Mladi risar.

Priobčil *Vojtek Sitsch.*

Mislím, da boste precej uganili, kaj vam kaže današnji mladi risar. Svetega Miklavža — kaj ne? In kako lepo molita oba otroka! Deček kleči, a deklica ne ve sama, kaj bi napravila od strahú. No, pa saj je dovolj, če ima k molitvi sklenjene roke. Sveti Miklavž je pridnim otrokom dober svetnik. Našemu dečku bo daroval knjigo — nemara celó abecednik! A za njim tisti rogati parkelj — uj, to vam je hudoba! Enega je že potisnil v koš — le glejte, kako izteza roke in vpije na pomaganje! Nemara

mu priskoči na pomoč deklica, ki stoji za njegovim hrbtom, ali pa deček, ki pokukava pri vratih in drži palico v roki, češ: »Pa bom oplazil rogača po bedrih, če se mi približa!« Ali s črnuhom ni dobro črešenj zobati! On ima vile in roge, koš in verigo, hude zobe in ostre kremplje — jejmenesta! — z njim v resnici ni dobro črešenj zobati! Samo pobožna molitev ga more odgnati od našega praga, samo pobožna molitev. Zapomnite si to!

Slavnosti na Hrvaškem.

Dne 16. vinotoka t. l. je preteklo 100 let, kar je bil rojen v Petrovaradinu slavni hrvaški ban, grof Jelačić, ki je umrl v Zagrebu leta 1859. Njegovo rojstno mesto je proslavilo ta dan z velikimi slavnostmi. V Zagrebu so postavili že pred leti velikemu rodoljubu Jelačiću krasen spomenik. — Dne 13. in 14. listopada so slavili v Zagrebu štiristoletnico umetnega hrvaškega pesništva. Preteklo je namreč letos 400 let, kar je napisal pesnik Marko Marulić pripovedno pesem »Judito«.

Koliko je Hrvatov?

Po najnovjšem ljudskem štetju ima Hrvaška in Slavonija z vojaštvom vred 2,449.271 — Bosna in Hercegovina 1,600.000 — Dalmacija 591.597 in Istra 4,985.042 prebivalcev. Pač lepo je število naših bratov Hrvatov!

Junaški Buri.

Nedavno sta minili baš dve leti, kar se junaško boré maloštevilni Buri v južni Afriki z močnimi in lakomnimi Angleži, ki

se hočejo polastiti njih zemlje. Vkljub največjemu nasilstvu in vsi brezsrčnosti še niso mogli Angleži docela premagati vitežkega ljudstva, ki mu daje vroča ljubezen do domovine toliko moči, poguma in vztrajnosti.

Najdaljša ulica.

Najdaljša ulica na svetu je v Novem Jorku v Ameriki. Dolga je 26 angleških milj, kar je približno 16 kilometrov. V tej ulici je 8000 hiš, ki so vse velike zgradbe. Tudi najbolji pešec ne more prehoditi v enem dnevu te ulice od enega kraja do drugega in nazaj. Ta ulica se imenuje Broadway.

Za kratek čas.

Lipe: »Danes smo imeli v šoli petje.«

Mati: »Pa je bil gospod učitelj s teboj zadovoljen?«

Lipe: »Rekel mi je, da imam glas kot ptica.«

Mati: »To je lepo! Ali kot kakšna ptica imaš glas?«

Lipe: »Gospod učitelj je rekel, da tak kot krokar.«

✱

Učitelj: »Koliko ur ima dan?«

Učenec: »Dan ima triindvajset ur.«

Učitelj: »Mislim, da to ni prav. Pomisli vendar!«

Učenec (naglo): »Vem! Ali naš oče so onega dne rekli, da je sedaj dan za eno uro krajši.«

Klavir.

Znano glasbilo je klavir. Preden je dogotovljen, je treba zanj 48 različnih stvari, ki jih dobi graditelj klavirjev iz 16 dežel in ki jih izgotovi 45 večjih obrtnikov.

Čebela.

Prirodopisci so dognali, da mora čebela obleteti 7.500.000 cvetic, ako hoče nabrati 1 kilogram medu. Ko čebela izleti, tehta 0,1 grama. Kadar se vrača čebela, obložena z medom, v čebelnjak, tehta med 0,25 grama. Čebela nosi torej na sebi $2\frac{1}{2}$ krat več medu, nego tehta sama.

Obleka in stanovanje.

Na vsem svetu je samo 500 milijonov oblečenih ljudi. 250 milijonov se jih sploh ne oblači, a 700 milijonov ljudi se oblači le deloma. 500 milijonov ljudi stanuje v hišah, 700 milijonov v šotorih in pečinah, a okoli 250 milijonov ljudi je brez strehe.

Rešitev rebusa v enajsti številki.

Ako hočeš kaj postati,
moraš rad in pazno brati!

Prav so ga rešili: Milko in Slavko Naglič, gimnazijca v Ljubljani; Srečko Ferjančič, učenec v Ljubljani; Leopoldina Kovšca, Marija Lavrenčič in Gabrijela Gartner, učenke III. razreda v Planini; Ema Sedevecič, učenka na Vogrskem; Slavica Horvat v Žalcu; Ljudevit Brgant pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Leo Jelenc, dijak, Andrej Čekada, učenec, Leo Travner, učenec v Ljubljani; Zoran Jošt, Dragotin Vrečko, dijaka v Celji; Karl Paulsk, dijak v Mariboru; Rafael Dolinšek, učenec v Brežicah; Marica, Dragica in Nadoslav de Gleria v Dol. Logatcu; Slavica Vodopivec, Marija Jeričijo, učenki v Mirni pri Gorici; Maks Kovačič, učenec pri Sv. Trojici; Matko Janežič, učenec v Dobu; Vida Mally, učenka II. raz. na vadnici v Ljubljani.

Naročnine je še **mnogo, mnogo** na dolgu za lansko in letošnje leto. Svoje dolžnike prijazno prosimo, naj nam še **tekem tega meseca pošljejo zaostalo naročnino**, da bomo mogli urediti svoje knjige in račune.

V prvi številki lanskega letnika smo zapisali na str. 20. stavek: Ne bodi slovenske družine in slovenske šole, ki bi bila brez njega (t. j. »Zvončka«)! — Žal, da je še danes mnogo slovenskih družin in slovenskih šol — da, celo **štirirazrednic!** — ki jih pogrešamo med svojimi naročniki! Prvo številko prihodnjega letnika bomo poslali na ogled vsem tistim šolskim vodstvom, ki še niso naročena na naš list, pa tudi drugim prijateljem šole, ki še niso »Zvončkovi« naročniki. **Kdor se ne misli naročiti, naj nam vrne list.** Iskreno pa želimo, da bi nam **nihče** ne vrnil lista, temveč da bi se število njegovih bralcev in naročnikov **podvojilo.**

V zalogi imamo še mnogo izvodov popolnega lanskega in letošnjega letnika, ki radi postrežemo z njima tistim, ki hočejo imeti vse letnike »Zvončkove« in ki nam pošljejo za vsak letnik po **5 K.**

Ob koncu drugega leta.

V kratki dobi svojega obstanka — v dobi dveh let — se je »Zvonček« slovenski mladini toliko priljubil, da ji je danes list, ki bi ga ne mogla več pogrešati. Nam so mnoga priznanja, ki nam dohajajo, v veliko veselje; ali v še večje veselje nam je to, da ugaja »Zvončkovim« bralcem naš list tako, da že komaj pričakujejo vsake nove številke, da ga prav marljivo prebirajo, se ob njega sestavkih zabavajo in likajo ter si ob njega podobah plemenitijo oko in okus.

Cisto nič nam ni žal, da smo ustanovili »Zvonček«; obratno: prav od srca smo veseli, da ga imamo, saj smo docela prepričani, da je bil potreben, zakaj naša dobra mladina si je dolgo želela lista, ki naj bi bil pisan samo za njo in zaradi nje.

Naši mladi bralci in naročniki naj bodo preverjeni, da smo storili doslej za »Zvonček« vse, kolikor nam je bilo mogoče. Potrudili smo se, da smo mu pridobili dobrih sotrudnic in sotrudnikov, ki so ga napolnili z lepimi pesmimi, s pripovednimi, zabavnimi in poučnimi spisi, z uglasbenimi pesemcami, s slikami i. t. d. Danes, ko imamo pred seboj dva letnika »Zvončka« ter nekaj čeških, hrvaških, srbskih, bolgarskih in nemških mladinskih listov, rečemo lahko brez samohvale, da se dá »Zvonček« primerjati z vsemi temi listi, da jih celó mnogo izmed njih prekaša tako po zunanji opravi, kakor po vsebini. Naša slovenska mladina je torej lahko zadovoljna, da ima svoj »Zvonček«!

Sami pa čutimo najbolj, da je »Zvončku« še dokaj treba do popolnosti. Pred vsem iskreno želimo, da bi se pomnožilo število njegovih sotrudnikov, ki ga bodo iz ljubezni do slovenske mladine zalagali s plodovi svojih peres. Usakemu slovenskemu umetniku bodi pred vsem v mislih blaginja slovenske mladine! Zanjjo pesniti, zanjjo pisati, zanjjo slikati bodi usakteremu veselje in dolžnost! Čim popolnejša, raznovrstnejša in bogatejša bo »Zvončku« vsebina, tem bolj bo mogel naš list izvrševati svojo nalogo: vzgajati slovenski mladini duha in srce!

Hočemo zbudjati v slovenski mladini ljubezen do domovine, ljubezen do slovenske govornice, narodni ponos, spoštovanje do resnice in pravice, veselje do dela in vztrajnost pri izvrševanju dolžnosti. Nad vsem pa, kar zamisli in započne mladina, plavaj ljubezen do Večnega, ki daje delu človeških rok Svoj blagoslov!

In mislimo, da je naš »Zvonček« dovolj glasno pozvanjal k molitvi, pa bo takisto tudi v bodoče!

Ali pa veste, kdo je »Zvončku« in njega razvitku glavni pogoj? Že vas čujemo — da! Naročniki! — Da bi mu ostali zvesti vsi, kolikor jih je imel doslej, pa da bi mu ti pridobili še enkrat toliko novih — to je naša želja in prošnja.

S, to željo in prošnjo se obračamo do vseh »Zvončkovih« prijateljev, kličeč jim: Sirite naš list! Kdor se meni nanj naročiti, naj nam to naznani še tekom tega meseca po dopisnici, da bomo mogli natisniti zadostno število prve številke prihodnjega letnika.

Naročnino in reklamacije je pošiljati tudi v bodoče na naslov: Luka Jelenc, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta šte. 7. — Rokopise, v oceno poslane knjige in liste pa prejema Engelbert Gangl, Dunaj (Wien), VIII., Josefstädterstrasse No. 14, II., II./49. Prosimo, naj pazi vsak natančno na naslov!

Uredništvo in upravništvo.

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrta leta 1 K 25 h. — Izdajatelj, upravnik in odgovorni urednik je Luka Jelenc, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7. — Rokopise je pošiljati na naslov: Engelbert Gangl, Dunaj (Wien), VIII., Josefstädterstrasse Nr. 14, II., II./49.

Last in založba »Zaveze avstr. jugoslovanskih učiteljskih društev« Tiska »Narodna tiskarna« v Ljubljani.

LETO II.

▲ ZVONČEK ▲

LIST S PODOBAMI
ZA SLOVENSKO MLADINO

UREDIL:
ENGELBERT GANGL

1901

V LJUBLJANI

LAST IN ZALOŽBA „ZAVEZE AVST. JUGOSLOVAN.
UČITELJSKIH DRUŠTEV“

NATISNILA „NARODNA TISKARNA“

